

Amacjá (Amásia) Júda királya. Ritkán hallunk róla, keveset emlegetik, még Máté is kihagyja Jézus Krisztus nemzetségtáblázatából. Olyan király volt, aki látszólag jól indult, de később rossz útra tért. Látszólag – mert az Úr kezdettől látta, hogy nem tiszta szívből cselekszik. Az Úr ilyen: „azt nézi, ami a szívben van”. Jézus is „kezdettől fogva tudta, kik azok, akik nem hisznek...”

Lehet nem tiszta szívből engedelmeskedni az Úrnak? Meg lehet nézni, „mit mond a törvény” egy adott helyzetben, és úgy dönteni: azt teszem, még akkor is, ha körülöttem mindenki ellenkezik. Így volt ez Amacjával is, amikor kivégeztette apja gyilkosait: úgy gondolkodtak akkor – még később is, ld. Ez 18,19–20 – hogy velük együtt a fiaik is vesszenek, de a törvény tiltja ezt (5Móz 24,16). Ez engedelmesség? Van, aki félelemből cselekszik így: ne menjünk az Úrral szemben, mert megbüntet. Van, aki magamutogatásból: istenfélő, „jó keresztyén” vagyok.

Csak az Úr látja azt, ami a szívben van, és Ő kész meg is mutatni. Megmutatta Amacjának is. Az ő szívében először is önmaga volt. Azt tette, amit ő kigondolt, és amit a saját „józan esze” helyeselt. Amikor felfogadja az izráeli zsoldosokat, nem kérdezi az Urat, hogy megteheti-e. Nem gondol arra: ha az Úr küldi őt abba a háborúba, nem hívhat segítségül olyanokat, akik az Úr ellen vannak (Izráel bálványokat imádot). Aztán aggódik a pénzért, amit kifizetett értük. A csata után pedig maga is bálványimádó lesz (25,14).

Az Úr megmutatja, mi van a szívünkben, és azt akarja, tegyük ki azt, ami rossz, „vessük le a sötétség cselekedeteit” (Róm 13,12), állítsunk mindent az Ő világosságába, és mi magunk is járjunk abban. Tegyük le azt is, amiről azt gondoltuk, hogy az Urat szolgáljuk vele, de valójában magunkért tettük: akár magamutogatásból, emberek dicséretéért, akár a lelkiismeretünk megnyugtatására, akár azért, mert azzal „jóvá akartunk tenni” valami bűnt, de valódi megtérés nélkül. – Azt is tegyük le, amit nem cselekedtünk, amit mulasztottunk, vagy félig végeztünk el – félelemből, vagy azért, mert a saját fejünk után jártunk és így észre sem vettük, mit kellett volna tennünk. „Nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt” – mert nincs benne az Ő vezetése, az Ő ereje, amit hit által kapnánk meg, nincs benne az a tűz, ami az Ő Lelkétől való. Ebből is megtérésre hív.

Amacjának is azt mondja: tedd le azt, amit nem én adtam neked, amit te gyűjtöttél magadnak. Így kisebb sereggel fogsz elindulni a harcba, de én veled leszek. Hitbeli döntés elé állítja: abban bízol, amit te teremtetél magadnak, vagy amit az Úr ad? „Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés” – hisszük-e ezt? Amacjá úgy lehetett ezzel: „hát jó, ha az Úr ezt mondja, akkor ezt kell tenni, aztán lesz, ami lesz”. Ez aggodalmaskodás, nem hit. „De mi lesz a pénzzel?” – megint csak az aggodalmaskodás szavai, és megint csak az a kérdés: mi az, amihez teljes szívvel ragaszkodom. „A szív bizodalma tesz valakit Istenünné, avagy bálványunkká... amin szíved csüng és amiben bizakodik, az valósággal a te Istened.” (Luther)

„Az Úr neked annál sokkal többet adhat.” Többet annál, amihez ragaszkodtam, mert azt hittem, hogy anélkül nem lehet élni. Valaki azt mondta: „adhat, de nem biztos, hogy ad”. De ha el kellett hagynom valamit, ami „valósággal az istenem” volt (bálványom), akkor biztosan ad helyette. Betölti az „Isten alakú ürt”, és nem fog hiányozni az, amit Ő elvett, vagy amit Őerte elhagytam. Lehet, hogy hallani fogjuk: „miért tagadod meg magadtól, jogod van hozzá, Isten nem elvenni akar, hanem adni” stb. Vagy nekem jut eszembe, hogy az a valami valamikor „milyen jó szolgálatot tett nekem”. Akkor az is jusson eszembe: amikor azt a dolgot elhagytam, mit adott Ő ahelyett, milyen öröm, megkönnyebbülés volt, milyen bizonyosságot adott abban, hogy jó úton járok és Ő vezet.

Az Úr sokkal többet adhat, ad is, és ebből valamit már most is láthatunk. Ajándékokat is, de magát az Úr Jézus Krisztust is. Lássuk Őt egyre jobban! Engedjük, hogy tisztítsa a látásunkat, lássuk, hogy „többen vannak velünk, mint azokkal”, a világgal. Ami történik velünk, azt Ő engedi, akkor is, ha rossz; bízunk benne, Ő ezzel is adni akar valamit, ami áldás lesz nekem és másoknak.

„Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könyörgésre.”

2Krón 7,15